

Nr. 3-4 (284-285)
martie-aprilie 2018

vita catholica banatus

Iubiți-vă așa cum v-am iubit Eu!

**„Isus i-a spus:
Eu sunt învierea și viața.
Cel care crede în mine,
chiar dacă moare, va trăi;
și oricine trăiește și crede
în mine nu va muri în veci.
Crezi tu aceasta?”
(Ioan 11,25-26)**

ANUL XXIV NR. 3-4
Revistă lunară
editată de Episcopia
Romano-Catolică Timișoara

Adresa redacției:
Str. Traian Lalescu, nr. 34,
320050, Reșița
Tel. 0040-255-213.660
E-mail: redactiavcb2@yahoo.com

Nr. de aprobare: 510 / a 1994
ISSN 1454 – 1025

Director responsabil:
pr. Iosif-Csaba Pál

Tehnoredactare:
Bodnár Sándor

Redactori/Colaboratori:
Delia Orșan, Enikő Sipos,
Christine Surdu, Constanța Bugariu,
pr. Nikola Laus jr., Elena Ștefănescu,
Claudiu Călin, Irina Vastag,
Victoria Roșoagă, Erwin Josef Tiglia.

Difuzare și abonamente:
Anca Darida, Valerica Rebegilă,
Cecilia Borbely.

Imprimat la
Tipografia InterGraf – Reșița

Pentru abonamente
Plata abonamentului se poate efectua prin mandat poștal pe adresa: Pál Iosif-Csaba, Str. Traian Lalescu 34, 320050 Reșița, sau în contul:
Parohia Romano-Catolică Reșița, deschis la sucursala CEC Reșița, RO89CECECS0136RON0056396
► un abonament pentru anul 2017 - **20 RON**
► un abonament pentru străinătate - **20 €**
► un abonament susținător 2017 - **70 RON**

S.C. REMOTREFF S.R.L.
CABINET STOMATOLOGIC
Reșița, Bd. Republicii, bl. 9/II/4
Str. Progresului, bl. 2/V/8

Dr. TREFIL ANTONNIO REMMO
Mobil: 0722/428033

CABINET STOMATOLOGIC &
LABORATOR DENTAR
Reșița, Str. Laminoarelor nr. 50
Tel. 0255-210.804
OBTURAȚII ȘI LUCRĂRI
DIN COMPOZIT ȘI PORȚELAN

20

Săptămâna Căsătoriei 2018

De peste 20 de ani, în multe locuri din lume, în perioada 11-18 februarie se sărbătorește „Săptămâna Căsătoriei”. (...) Timișoara, deja în al doilea an consecutiv, s-a alăturat acestei mișcări de promovare a valorilor creștine și a căsătoriei. Grupul familiilor maghiare din parohia romano-catolică Iosefin, sub coordonarea preotului paroh Szilvgyi Zsolt, au organizat un ciclu ...

21

Familia și capitalul social în societatea cunoașterii

O societate bazată pe cunoaștere, în care capitalul social îl reprezintă capitalul uman - oamenii - cu un grad de cunoștințe de specialitate și generale de înviat, cu un procent crescut al celor instruiți, presupune o familie încurajată și protejată. Astăzi, însă, mai mult ca niciodată, instituția familiei și a căsătoriei trec prin momente extrem de dificile.

11

Imában megélt közösség

A Bánságban létezik a szójárás, amelynek megfelelően a család szót a gyermekekre értik. Hány családdod van, azaz hány gyermeked van – hangzik gyakran a kérdés. És milyen szép ez a kifejezés, hiszen a szülőknek ténylegesen annyi családjuk van, ahány gyermekük alapít majd felnőttként családot. A keresztény család alapja a hit, amit a szülő ad át a gyermeknek. Fontos tehát, hogy milyen példát mutatunk neki.

Ceea ce facem, facem cu pasiune !!!
Antares România este o fabrică de scaune cu standarde de înaltă calitate. Fabricăm și comercializăm scaune de conferință, vizitator, birou, săli de clasă și amfiteatre.

Oferim scaune pentru orice spațiu: biserici, săli de cateheză, săli comunitare, săli de mese, birouri, sau pentru diverse instituții culturale, amfiteatre. Cooperarea noastră cu instituții religioase și școli constituie o legătură de mare tradiție.

Aplicăm produselor noastre cele mai importante principii ale ergonomiei, respectând mediul înconjurător, prin utilizarea materialelor ecologice cu impact redus asupra mediului.

Pentru mai multe informații și detalii ne puteți contacta la angela@scaune.ro sau să ne sunați la 0740007499.

Postul Mare în familie

Postul Mare este o perioadă importantă în anul bisericesc. Este timp de pregătire pentru cea mai mare sărbătoare a credinței noastre creștine: învierea lui Isus. Familiile știu foarte bine, că fiecare eveniment mai important necesită un timp de pregătire. Bucuria pascală depinde foarte mult de modul cum parcurgem perioada de post.

Ce ne recomandă Biserica pentru această perioadă? În primul rând mai multă rugăciune. Rugăciunea este calea cea mai importantă care ne conduce spre bunul Dumnezeu. Pe lângă rugăciune, Biserica ne recomandă postul. Prin post învingem egoismul nostru. Învățăm să nu ne gândim doar la noi înșine și la nevoile noastre personale. În afară de rugăciune și post mai rămâne un lucru foarte important: faptele de caritate. Fără fapte concrete făcute din iubire spre binele altora, credința noastră rămâne doar o teorie fără roade concrete. Dacă dorim deci să ne pregătim cât mai bine pentru Sfintele Paști să nu uităm trei lucruri: **rugăciunea, postul și faptele bune.**

Din experiență știm cu toții, că nu este de ajuns să știm ce avem de făcut și nici doar să ne propunem lucruri generale, ci avem nevoie de propuneri și de fapte foarte concrete pentru această perioadă. Fără propuneri concrete rămânem foarte ușor doar la teorii. Să întrebăm deci concret: **Într-o familie cum să petrecem, mai concret, perioada postului?**

La această întrebare, cu siguranță, fiecare familie trebuie să găsească un răspuns personal. Fiecare familie știe cel mai bine, în comunitatea lor, pentru ce ar trebui să se roage mai mult, la ce ar trebui să renunțe și cine, când și unde ar avea nevoie de ajutor concret. Totuși, permiteți-mi să transmit câteva sfaturi concrete, pe care le cunosc din viața familiilor comunității noastre. Poate ele vă pot fi de folos și pentru familia Dumneavoastră.

Rugăciunea. Să încercați să vă rugați împreună în familie, cel puțin o dată pe zi. Dacă din cauza serviciului această rugăciune comună nicidecum nu este posibilă să stabiliți o oră, când, oriunde ați fi, vă propuneți că vă rugați pentru familia Dumneavoastră. Rugăciunea ne unește nu numai cu bunul Dumnezeu, ci creează legături foarte profunde între membrii familiei. Puteți să oferiți în fiecare zi rugăciunea pentru un membru al familiei. Este un dar deosebit pentru fiecare membru al familiei, dacă știe: astăzi toată familia pentru mine se roagă.

Postul. Dintre formele de post, cel mai cunoscut este abținerea de la mâncare. Este nevoie și de această formă a renunțării. Postul întărește voința și libertatea noastră interioară. Însă, pe lângă renunțarea la un aliment sau la o băutură, postul are și alte forme. Într-o familie de foarte multe ori este nevoie de „postul gurii”. Acest lucru înseamnă că ne propunem că vom avea mai mare grijă de cuvintele noastre. Știm foarte bine că într-o familie cele mai mari lovituri se dau și se primesc prin cuvinte. „Postul gurii” înseamnă renunțare la certuri, la bârfă, sau la o critică neîntemeiată. Mai mult, să ne propunem că încercăm să vorbim mai mult despre calitățile altora. Să-i laudăm mai mult pe membrii familiei noastre. Totodată să nu uităm să spunem un cuvânt de mulțumire pentru tot ceea ce primim, chiar și pentru lucrurile mai mici. Pe lângă aceste forme ale postului există și un „post al urechii și al ochiului”. Să ascultăm mai puțină muzică, ca să stăm în liniște. Să ne facem un program de internet sau de televizor. De exemplu: nu petrec mai mult decât o oră (sau chiar mai puțin) pe net. Timpul care îmi rămâne îl dedic pentru discuții în familie, pentru lectură spirituală sau chiar odihnă.

Fapte de caritate. Să încercăm să fim mai atenți la nevoile altora. Să nu uităm de acei membri ai familiei care în mod deosebit ar avea nevoie de noi, poate fiindcă sunt bolnavi, vârstnici sau au rămas singuri. Să dăruim timp pentru copii și tineri. Să vă luați mai mult timp pentru discuție cu soțul sau soția. Încercați să nu vorbiți doar de lucrurile gospodărești, ci să puneți cu mare atenție întrebarea: Cum te simți? Ce ai în suflet? Acel timp pe care l-am câștigat prin renunțarea la internet sau televizor, putem să-l folosim pentru rugăciune, discuții sau chiar jocuri comune în familie.

Postul Mare ne este dat spre reînnoirea noastră spirituală. Postul dorește să ne conducă mai aproape de Dumnezeu. Dar el este și o șansă concretă pentru întărirea relațiilor în familie. Să profităm de această perioadă de har.

Pr. Szilvgyi Zsolt

Familia – nucleul primordial al societății

Și pentru acest număr, Excelența Sa Martin Roos, episcop al diecezei noastre, ne-a transmis, în cadrul unui interviu, îndrumări prețioase pentru pastorația familiilor, pe care le redăm în cele ce urmează:

Pal Iosif Csaba: În 2018 va avea loc Întâlnirea Mondială a Familiilor la Dublin, la care va participa și Sf. Părinte Papa Francisc. Atenția noastră este îndreptată, în consecință, spre familii. Părinte episcop, de ce vedeți important ca în biserică să existe pastorația familiilor?

E.S. Martin Roos: După cum am mai spus, părinții nu pot fi înlocuiți. Dacă ei lipsesc, rămâne în urma lor o rană pentru întreaga viață a copiilor. Depinde și de persoană ce face în astfel de situații. Să încerce să scoată ce-i mai bun din respectiva situație, în orice caz părinții și familia sunt nucleul primordial al întregii societăți umane, pentru că din aceasta se susține comunitatea și societatea. De aceea este, în primul rând, îndatorirea statului de a apăra familia. Și noi ca Biserică, în mod special o sprijinim și o ajutăm, pentru că familia este în planul bunului Dumnezeu. Și nu poate fi eliminată de acolo, altfel lumea s-ar răsturna cu susul în jos. Orice om care a crescut sănătos își iubește părinții, se atașează de ei. De acolo vine viața, de acolo vine existența întregii societăți. Așadar, baza societății este familia, de aceea este firesc că noi, păstorii spirituali suntem responsabili și pentru familii. Așa cum am spus în legătură cu tinerii, și aici este nevoie de sprijin, de un cuvânt limpede și drept, ca să luptăm pentru familie, fie în raport cu statul ori cu societatea în general, în parohii și în întreaga biserică. Familia nu poate fi înlocuită cu altceva. Fiecare dintre noi este recunoscător față de tatăl său, față de mama sa, pentru că ei ne-au îngrijit, ne-au educat, de la ei am învățat cum trebuie să trăim ca și creștini, ca oameni, de aceea le suntem recunoscători. Nu renunțăm la părinții noștri.

P.I.: Odinioară, pregătirea pentru familie se făcea în acel context, unde trăiau tinerii. Dar astăzi cred că este nevoie și de o pregătire mai accentuată pentru familie.

E.S. Martin Roos: Îi mulțumim lui Dumnezeu că încă bazele întemeierii familie mai există în oamenii normali. Este un lucru natural, firesc. Dar în orice caz, trebuie să-i ajutăm, trebuie să le dăm îndrumare, cu cuvinte clare și fără echivoc. Biserica are mijloace potrivite de sfințire pentru a putea ajuta. Pentru că familia, căsnicia este un sacrament; de aceea nu o încheiem doar la primărie, ci în fața bunului Dumnezeu și în fața parohului și a celor doi martori care sprijină totodată această căsnicie și își asumă responsabilitate pentru ea. Așadar, în rugăciunile noastre, în cadrul liturghiei, în cadrul vestirii cuvântului, le acordăm și sprijin. Sacrament există doar acolo unde este Biserica, în cadrul Bisericii, nu în afara ei. De fapt, locul familiei este în comunitate, în parohie, în biserică. Acolo cel puțin ne adunăm în fiecare duminică pentru sfânta Jertfă a Liturghiei, de unde vine puterea căsniciei și a vieții, în general.

P.I.: Mă gândesc că este foarte potrivit aici cuvântul sfântului Papă Ioan Paul II: „Familie, să devii biserică; biserică, să devii familie”.

E.S. Martin Roos: Acest lucru a fost dintotdeauna așa, că Biserica este familie. Așa a fost la început, dar și de-a lungul secolelor, că familia este Biserică și Biserica familie. Sunt surori.

P.I.: Și mă gândesc că și copiii se întâlnesc în familie pentru prima dată cu credința, cu adevăratele valori.

E.S. Martin Roos: După cum am zis, familia nu poate fi înlocuită cu nimic. Pentru că acolo ia ființă viața, acolo se dezvoltă viața, acolo este educată viața și acolo se deschide drumul vieții, acolo stau alături unii de alții, până când Dumnezeu nu-i desparte, în general în moarte. Așadar, acolo este locul copiilor, acolo este cuibul lor, acolo se nasc și acolo se dezvoltă ca oameni drepti. Altfel va fi problemă.

P.I.: Mulțumesc pentru cuvintele pline de speranță.

Familia credincioasă și fericită iluzie sau realitate?

► Observând trista realitate din jur, stăm și ne întrebăm cu uimire: de ce atâtea familii eșuează? Încep bine, cu o poveste frumoasă de dragoste, cu o nuntă deosebită, cu vise și planuri mărețe, însă la scurt timp apar greutățile și treptat, totul se năruie. Explicația este pe cât de tranșantă, pe-atât de simplă: eșuează pentru că și-au întemeiat și construit familia pe o temelie greșită: pe nisipul iubirii omenești (nestatornice) și nu pe stânca dragostei (veșnice) a lui Dumnezeu. Eșuează pentru că au crezut că cei doi își sunt unul altuia suficienți pentru ca relația să fie una funcțională și de durată. Însă o familie în sensul complet al cuvântului este formată

din minim 3 membri: soțul, soția și, înainte de toate, Creatorul a toate, Dumnezeu. Oricât de încrezători în sine ar fi soții și oricât de mult și-ar imagina că pot fi fericiți și împliniți prin forțele lor proprii, fără ajutorul lui Dumnezeu, fără prezența Lui vie și constantă în viața lor, nimic bun, autentic și valoros nu durează. Psalmistul David anticipa deja aceasta atunci când scria: „Dacă Domnul nu zidește casa, în zadar se trudesce cei care zidesc.” (Ps 127,1)

► În ciuda ratei alarmante a divorțurilor din ultimii ani și a denaturării sensului și valorii familiei, există încă familii care par să trăiască într-o armonie de invidiat,

cu pace inclusiv în mijlocul suferințelor, familii fericite și care răspândesc bunătate în jurul lor. Chiar dacă nu iasă în mod frapant în evidență, familia creștină catolică strălucește prin virtuțile creștinești, oglindind bunătatea lui Dumnezeu, reflectând frumusețea originară, redând armonia și pacea pe care Părintele ceresc le revărsă asupra celor care ascultă și împlinesc Cuvântul Lui. Sunt acele familii care se încadrează în cuvintele inspirate și înțelepte ale Sf. Ioan Gură de Aur: „Familia este biserică de acasă”.

► Din păcate, vedem cum familia de astăzi este asaltată de numeroase și variate ispite; unii caută să

prin rugăciune recunoaștem că în centrul familiei noastre stă întotdeauna Dumnezeu și că încrederea în El și în purtarea Lui de grijă sunt bazele pentru a rezista încercărilor ce apar pe parcurs. Multe probleme și conflicte din interiorul familiilor ar fi diminuate dacă membrii ei s-ar uni frecvent în rugăciune, s-ar întări prin Cuvântul Domnului și s-ar hrăni din Sfintele Sacramente. Multe binefaceri aduce cu sine în-deosebi rugăciunea Sfântului Roza-riu, căci Fecioara Maria este Regina Familiilor și ea are puterea de a așeza fiecare familie sub stăpânirea Fiului Său.

denigreze sensul autentic al familiei; alții au impresia că pot înlocui rânduiala lui Dumnezeu stabilită încă de la crearea lumii. Dar realitatea și adevărul nedeformat este unul singur: familia creată, dorită și instituită de Dumnezeu este cea formată dintr-un bărbat și o femeie, asumată în sacramentul sfânt al Căsătoriei și completată ulterior de copii, dacă este după voia și în planul Domnului. Aceasta reprezintă familia naturală, întemeiată de Părintele nostru, ca o lege firească. Toate celelalte devieri de la sensul ei inițial, de la sacralitatea și de la demnitatea familiei s-au produs numai din cauza păcatelor oamenilor și a întunecării minții, întunecare pe care cel rău o aduce în gândirea umană. Diavolul atacă în mod deosebit familiile credincioase, întrucât știe cât de puternică este influența acestora nu doar asupra copiilor lor, ci și în societate, în lume. De aceea, este absolut esențială rugăciunea în comun în cadrul familiei. „Familia care se roagă împreună, rămâne împreună”, spunea cineva. Numai rugăciunea poate întări și consolida legătura sacramentală pe care Dumnezeu a sfințit-o între cei doi soți. În plus,

► Dacă privim la propriile noastre familii, vom recunoaște că în ele nu găsim întotdeauna numai lumină, numai fericire, numai bunătate. Dimpotrivă, dramele familiilor de astăzi se regăsesc deseori și în rândul nostru, al creștinilor catolici. Pericolele care amenință ambientul familial sunt diverse: egoismul, infidelitatea, alcoolismul, violența, avortul și multe altele. Dar cel mai mare pericol sau, cel puțin cel de la care decurg toate celelalte rele, este pericolul scăderii credinței și, mai apoi, al răcirii dragostei. Atunci când credința este lăsată să se stingă, respectiva familie este expusă direct la cursele celui rău. Tot ce este bun, plăcut Domnului și rodnic într-o familie se cultivă treptat, zi de zi și se păstrează cu mare grijă, cu sacrificii, cu jertfă de sine și cu multă atenție față de Dumnezeu și apoi față de cel de lângă noi. Fericirea în familie nu este un bilet la loterie. Pacea în familie nu este un act de magie. Pentru a le păstra este nevoie de efort, de strădanii, de luptă. De luptă pentru a crește în credință reciprocă, pentru a avea putere în ispite, pentru a rezista în greutăți, pentru a fi răbdători în necazuri, pentru a ierta atunci

când ni s-a greșit, pentru a tolera cu răbdare defectele celui alt, pentru a ne menține blândețea și bunătatea atunci când am avea dreptul să ne revoltăm, pentru a ne motiva unii pe alții în drumul spre mântuire și spre sfințire. Nu este ușor, dar odată încheiat și asumat legământul de căsătorie cu soțul/soția pe care Domnul ni l-a dăruit/ne-a dăruit-o, merită orice efort pentru a forma familia la care Dumnezeu visează. Merită să investim o cât mai mare credință, speranță și multă dragoste pentru ca sintagma de „familie credincioasă și fericită” să nu rămână la stadiul de teorie frumoasă și de vis intangibil și iluzoriu, ci să devină o realitate vizibilă și plină de forță. Modelul cel mai înalt și demn de urmat este cu siguranță cel al familiei sfinte de la Nazaret de la care putem învăța tot ce avem nevoie pentru ca familiile și casele noastre să devină lăcașuri luminate și locuite de Preasfânta Treime.

► Ca gânduri de meditat în lunile ce urmează și care ne pot ajuta să înțelegem și să ne trăim mai bine vocația în familie, ne putem îndrepta spre cuvintele Fericitului Papă Paul al VI-lea din Enciclica Humanae vitae: „*Soții creștini, ascultând docili glasul său, să-și amintească faptul că vocația lor creștină care a început la Botez, s-a specificat și s-a întărit apoi prin sacramentul Căsătoriei. Prin el soții sunt întăriți și oarecum consacrați pentru a îndeplini cu fidelitate datoriile lor, pentru a realiza vocația lor până la perfecțiune și pentru a da o mărturie creștină, care le e proprie, în fața lumii. Lor le încredințează Domnul datoria de a face vizibilă în lume sfințenia și frumusețea legii care unește iubirea reciprocă a soților cu cooperarea lor la iubirea lui Dumnezeu, autorul vieții umane.*”

Pr. Nikola Laus jun.

Cateheze de pregătire a Întâlnirii Mondiale a Familiilor de la Dublin

În dimineața zilei de joi, 25 ianuarie 2018, la ora 11, în Sala de Presă a Sfântului Scaun, a avut loc o conferință de presă de prezentare a catehezelor internaționale de pregătire a celei de-a IX-a Întâlniri Mondiale a Familiilor, de la Dublin, care va avea loc în perioada 21-26 august 2018. Au intervenit Cardinalul Kevin Farrell, prefect al Dicasterului pentru Laici, Familie și Viață; și dr. Marco Tibaldi, consultant teologic în proiectul „Il grande mistero” și autor al itinerariului muzical care însoțește catehezele. Cele șapte cateheze și itinerariile muzicale sunt disponibile în cinci limbi pe situl Dicasterului, www.laityfamilylife.va, începând cu 2 februarie, sărbătoarea Prezentării în Templu.

„Astăzi, cu șapte luni înainte de Ziua Mondială din Irlanda, oferim un ajutor pentru parcursul de pregătire: șapte cateheze – simple și stimulatoare – pentru a însoți drumul de apropiere al Diecezelor, dar și al parohiilor și al familiilor individuale. Cele șapte cateheze sunt construite în jurul pasajului evanghelic despre pierderea lui Isus, la 12 ani, și regăsirea lui în Templu (Luca 2,41-52)... Rezum în câteva cuvinte temele celor șapte cateheze. Se pleacă de la o privire concretă asu-

pra familiilor de astăzi (prima), indicând actualitatea cuvântului lui Dumnezeu, capabil să illumineze viața cotidiană a familiei (a doua) pentru a ajunge la marele vis pe care Dumnezeu îl are pentru fiecare familie (a treia), chiar și acolo unde slăbiciunile par să îl zădărnicească (a patra).”

„Toate acestea fac necesar ca familia să fie în lume generatoare a unei noi culturi, aceea a vieții (a cincea), a speranței (a șasea) și a bucuriei (a șaptea). Fiecare cateheză se deschide cu o rugăciune și se încheie cu câteva întrebări posibile pentru discuții în familie sau în comunitatea eclezială. Cei șapte pași ai catehezelor sunt însoțiți de un impresionant itinerariu muzical cu piese interpretate de Andrea Bocelli în Concertul din Bazilica Sagrada Familia din Barcelona... Ca material ulterior, vor fi realizate, lunar, scurte prezentări video rezumative, utile pentru proiecții în grupuri și în parohii. Și acestea vor fi disponibile pe situl www.laityfamilylife.va și pe canalul YouTube al dicasterului.”

Marco Tibaldi a declarat: „Pregătirea pentru a IX-a Întâlnire Mondială a Familiilor prezintă câteva noutăți importante și semnificative, care privesc atât modalitățile de fructificare și răspândire a materialelor cât și conținutul lor. Prima decizie strategică este aceea de a face disponibile toate materialele în format digital, pentru a permite răspândirea

lor gratuită și cât mai largă... Prin aceasta se dorește să se favorizeze în mod particular apropierea de lumea tinerilor și a tot mai numeroșilor nativi digitali. În al doilea rând, s-a decis să se realizeze o serie de produse multimedia, pentru a face mai angajante itinerariile de formare, prin intermediul muzicii și al limbajului vizual. Din aceste motive, au fost pregătite trei tipuri de texte legate între ele. Primul tip îl constituie cele șapte cateheze... scurte reflecții biblice și existențiale, care urmăresc să actualizeze în viața cuplului sugestiile din *Amoris laetitia*.”

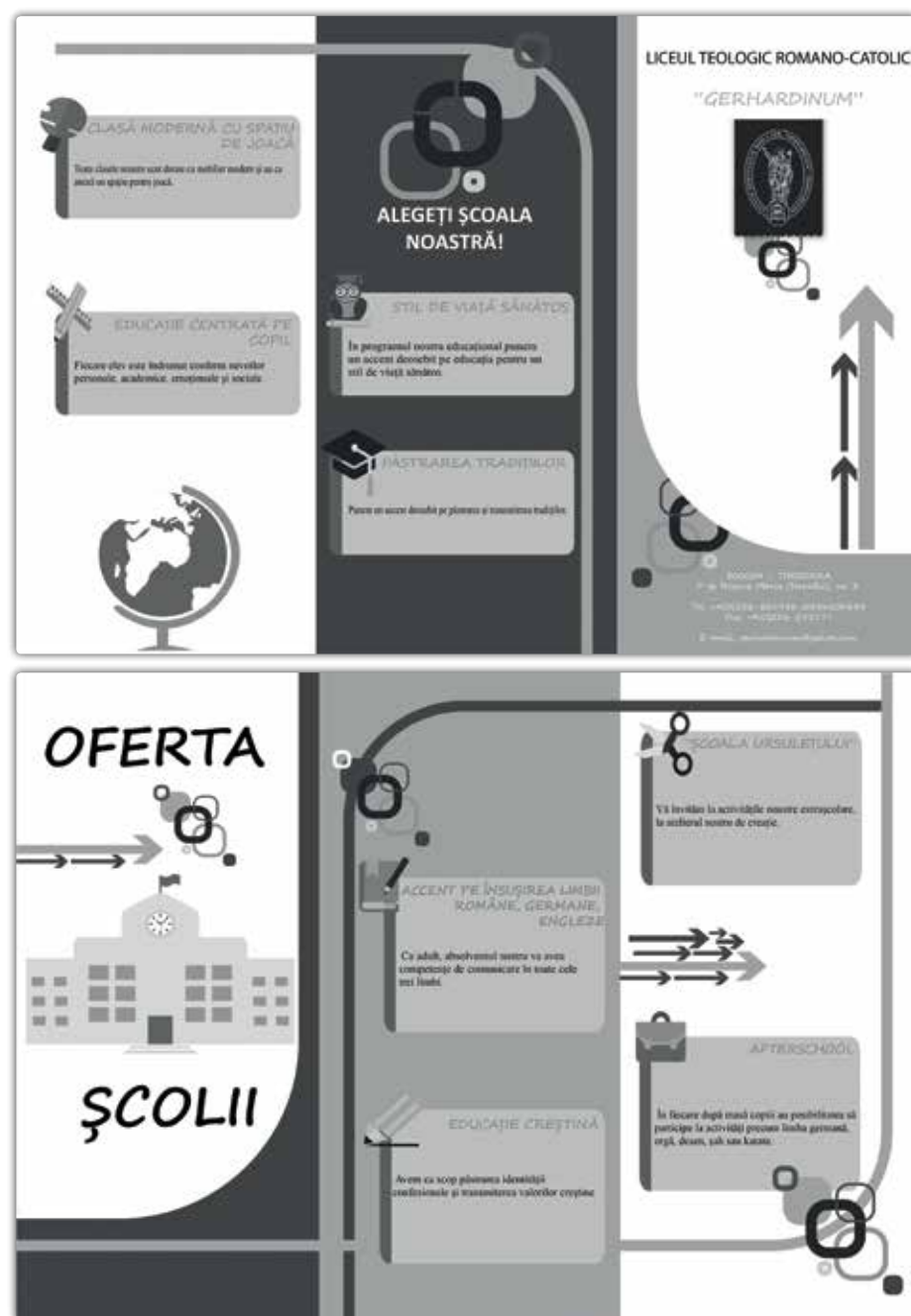
„Al doilea tip de texte îl constituie cele șapte materiale video muzicale, cu respectivele fișe cu îndrumări pentru ascultare și pentru a le lega de cateheze”. Marco Tibaldi a explicat și proiectul „Il Grande Mistero”, pe care Dicasterul pentru Familie, Laici și Viață, împreună cu Andrea Bocelli, l-a început în 2015. „Este vorba despre întâlniri care se desfășoară în interiorul unor mari bazine europene (până acum Sagrada Familia din Barcelona, Sanctuarul Sf. Ioan Paul al II-lea din Cracovia și Bazilica Sf. Ștefan din Budapesta), în care se alternează momente de cateheză pe teme privind iubirea și familia cu interpretarea de piese de muzică sacră relevante pentru temele propuse.”

„Al treilea tip de materiale este constituit de o serie de șapte materiale video, de prezentare a ansamblului proiectului formativ. Ele se doresc a fi un instrument multimedia pentru trezi atenția, a motiva și a însoți valorificarea completă a itinerariului formativ.”

catholica.ro

Familia și ispita individualismului

O nouă ofertă educațională la Liceul Teologic Romano-Catolic „Gerhardinum” din Timișoara

În ce mod ați experimentat comuniunea în familia voastră și în ce mod a fost individualismul o ispită?

Tinerii: Când ne adunăm în fiecare seară în camera noastră, tata (rareori mama) ne spune o poveste, iar după aceea spunem împreună rugăciunea de seară. Este un sentiment de nedescris de bun și de frumos când suntem împreună sau când facem ceva împreună.

Câteodată, mi-am dorit ca fratele meu mai mic să nu fi venit pe lume. Am crezut că dacă el nu ar fi fost, atunci aș fi avut o copilărie lipsită de griji și aș fi putut să fac ceva în care să nu își bage nasul. Dar acum nu îmi mai doresc asta. Am crescut amândoi, nu mai suntem ca doi „dușmani”, ci râdem, glumim, ne jucăm și facem lucruri frumoase împreună, iar acum chiar pot să îi mulțumesc lui Dumnezeu că am un frate mai mic.

Părinții: De la începuturile căsătoriei noastre ne-am imaginat să facem lucrurile împreună, aceasta s-a aplicat apoi și la relația cu copiii. Mama fiind acasă mai mult cu copiii, am compensat asta prin faptul că seara tatăl stătea mai mult cu ei, astfel și povestea de seară a devenit îndatorirea lui. Dar și mama este prezentă seara, așa că ajungem câteodată să ne lungim la „amintiri din copilărie” în variantă proprie. Credem sincer în faptul că dialogul, comunicarea dintre soți este și ea importantă în dezvoltarea personalității copiilor și apoi a tinerilor.

Tata: Eu nu am avut frați și am rămas cu această dorință neîmplinită. Ca să mă consoleze, copiii mi-au spus să nu mai fiu trist, pentru că acum am „mulți frați”. M-a bucurat gândul că mă consideră fratele lor. Cu toate astea nu a fost ușor să renunț la confortul meu de „unicitate”.

Mama: Având o soră mai mică am experimentat același sentiment de individualism, care a fost depășit odată cu vârsta, și acum suntem cele mai bune prietene.

a răspuns fam Piklor din Curtici-AR

Ce înseamnă Miercurea Cenușii pentru tine?

Această întrebare mi-a pus-o, nu demult, micuțul Alex.

Da. Ce înseamnă ea? Pentru creștinii romano-catolici este o zi de post și abstenență, în care ne căim de toate păcatele. Iar ca semn al acestei pocăințe se pune, simbolic, pe frunte, cenușă.

Iar pentru mine? Pentru mine înseamnă intrarea în cel mai însemnat și mai lung post, Postul Mare sau Postul Paștelui. La administrarea cenușii, preotul rostește cuvintele: „Amintește-ți, omule, că ești țărână și în țărână te vei întoarce”. Iar eu

nu pot să nu mă gândesc cât de mic și neînsemnat este omul în comparație cu Măreția, cu Iubirea Creatorului! Și în aceste momente, faptul că intrăm în post, nu mai constituie nicio problemă. Știu că Dumnezeu mă iubește, așadar voi putea mai

ușor să mă abțin de la mâncare sau activități plăcute, dedicând timpul astfel obținut dialogului cu Tatăl meu Cereșc. Faptele de pocăință vor fi mai profunde, căci mă simt purtată de dragostea sa. Și, tot omul știe – ceea ce faci din iubire este mult mai ușor de făcut și aduce multă bucurie și lumină, atât celor din jur, cât și ție. Dar, mereu trebuie să fii atentă ca postul să nu devină cumva prilej de mândrie sau de delimitare față de semenii mei!

Iar pentru voi, prieteni, ce înseamnă Miercurea Cenușii?

Der Kreuzweg

In alle Kirchen und auch an bestimmten dafür vorbereiteten Orten, ist es üblich in der Fastenzeit den Kreuzweg zu beten. Auf dem Kreuzweg begegnen wir Jesus, der dreimal fällt und daher mitfühlen kann mit unserer Schwäche. Jesus, der ungerecht verurteilt und miss-

handelt wird und dennoch Verständnis mit unserer Unwissenheit und unseren Irrtümern hat, ja sogar seinen Peinigern verzeiht. Hier sind wir ihm und seinen Schmerzen näher. Trotz aller widrigen Umstände, ja gerade in ihnen, offenbart Jesus seine Liebe und zeigt, dass diese Liebe stärker ist als der Hass und sogar als der Tod.

Wenn ich mit meiner Familie den Kreuzweg bete, fühle mich ganz nahe bei Jesus. Ich fühle mich von ihm geliebt und verstanden.

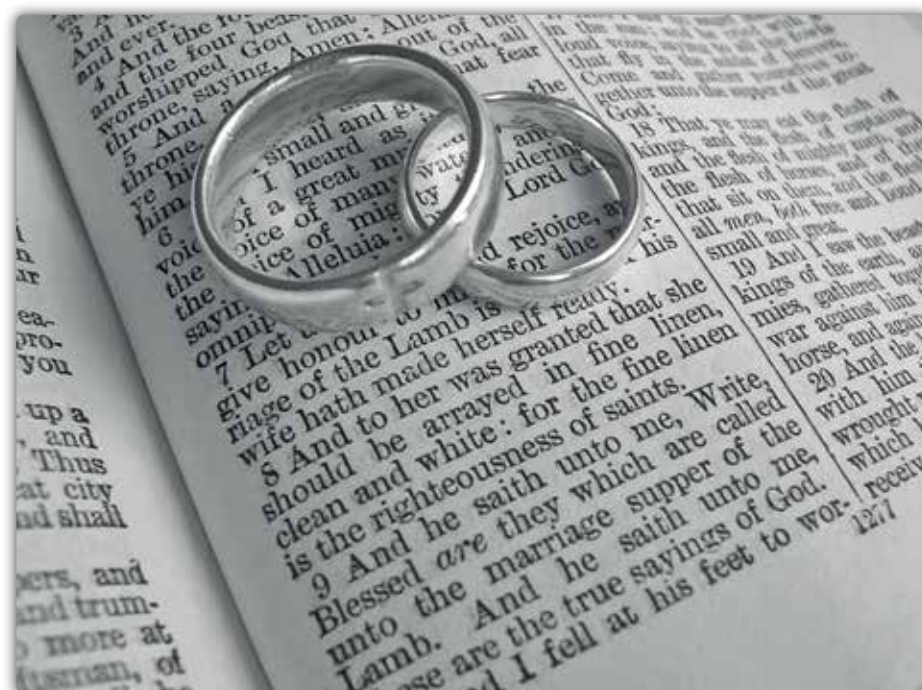
Wir laden euch ein, die Stationen des Kreuzweges in die richtige Reihenfolge zu stellen, indem ihr in der linken Spalte die passende Zahl einträgt.

• Jesus wird vom Kreuz genommen und in den Schoß seiner Mutter gelegt.	• Simon von Cyrene hilft Jesus das Kreuz zu tragen.
• Jesus wird ans Kreuz geschlagen.	• Jesus wird seiner Kleider beraubt.
• Jesus fällt zum ersten Mal unter dem Kreuz.	• Jesus begegnet den weinenden Frauen.
• Jesus fällt zum zweiten Mal unter dem Kreuz.	• Jesus begegnet seiner Mutter.
• Jesus fällt zum dritten Mal unter dem Kreuz.	• Jesus stirbt am Kreuz.
• Jesus nimmt das Kreuz auf seine Schultern.	• Der Leichnam Jesu wird ins Grab gelegt.
• Veronika reicht Jesus das Schweißstuch.	• Jesus wird

Nevük első betűjét trikójukra hímezték: Lea, Anna, Ádám, Dániel, Simon és Ciprián. Helyezze el a trikókat a megfelelő sorrendbe, és kiderül, mi köti össze e gyereket.

Pregătire pentru căsătorie

Cândva era de ajuns ca tinerii să fie pregătiți **pentru cununie**, pentru că pentru căsătorie se pregăteau în familie, în societate, în biserică pe care o frecventau de mici copii.

Societatea, lumea s-a schimbat. Astăzi este nevoie să fie pregătiți **pentru căsătorie**, pentru familie. Societatea este atât de sfâșiată în idei și în principii, dar și în practică, în-

cât mulți tineri, cu toată bunăvoința lor, sunt derutați. Și ei caută, vor li-nii sigure pentru o căsnicie fericită. Dacă nu găsec aceste idei și aceas-tă practică în familiile creștine, în biserică, ei vor fi tentați să urmeze stilul lumii, de care ei înșiși sunt de multe ori îngroziți. O tânără spunea: „Prietenile mele sunt la a doua sau la treia căsătorie. Eu nu vreau așa ceva.”

Nu o uit nici pe acea tânără, care frecventa grupa de tineret și când s-a căsătorit îmi spunea: „Părinte, vă rog să ne chemați, să insistați ca să venim și mai departe, acum ca familie, pen-tru că aici găsim putere și siguranță, altfel simt că lumea ar putea ușor să ne înghită.”

În ce constă pregătirea? - Să fie ajutați să-și vadă viața lor, familia lor în lumina Evangheliei. Lumina are efect dacă durează, de aceea este nevoie de un parcurs. Terenul tre-buie pregătit pentru semănat. Sufle-tul, tot omul, trebuie pregătit pentru acest sacrament.

Pregătirea îndepărtată începe deja în adolescență, în grupuri de tineret, unde se pot întâlni cu învățatura, cu viața lui Cristos, pot ajunge în legătură cu comunitatea creștină. Aceasta va fi sursa de lumină și pu-tere și în anii căsniciei.

Și pregătirea apropiată este bine să se facă în sânul comunității parohi-ale și cu ajutorul ei. Există inițiative laudabile de cursuri de logodnici cu câte 10 întâlniri, unde logodnicii vin din mai multe parohii, unde gă-sesc și construiesc o atmosferă atât de frumoasă, încât tinerii de multe ori, pentru una sau două întâlniri își cheamă și proprii părinți pentru ca și aceștia să experimenteze ceea ce ei trăiesc cu Cristos în mijlocul lor. Dar și aceste cursuri nu înlocuiesc pregătirea (în acest caz mai scurtă) în propria parohie, în propria co-munitate.

Provocarea mare este când tinerii lucrează în străinătate, vin rar acasă, acolo unde lucrează nu cunosc bine nici limba, nici comunitatea parohi-ală, uneori lucrează 7 zile din săptă-mână și vin, vor să se căsătorească în parohia de origine.

M-aș bucura dacă aș primi soluții, dacă ne-ați scrie prin e-mail ce fel de modalități ați găsit pentru astfel de situații.

Pál Iosif Csaba

Imában megélt közösség

Az ökumenikus imahét évről évre sok keresztényt egyesít a kü-lönböző vallásfelekezetek templo-maiban. Ehhez kapcsolódik immár évek óta a temesvár-józsefvárosi római katolikus és a temesvár-bel-városi református nőszövetség tag-jainak közös imadélutánja, amelyet idén a józsefvárosi katolikus plébá-nia közösségi termében szerveztek az elmúlt csütörtökön. A szervezők nevében ft. Szilvágyi Zsolt helyi plébános üdvözölte a meghívott lelkipásztorokat, Fazakas Csaba temesvár-belvárosi református lelkész, Kovács Zsombor evan-gélikus lelkész és Kovácsné Papp Ibolya vöröscsárdai református lel-kész, valamint az egybegyűlteket. Ft. Szilvágyi Zsolt plébános ugyan-akkor elmondotta: az összejövetel központi témája a család.

Ezt követően Fazakas Csaba re-formátus lelkész mondott imát és kérte Isten áldását az édesanyákra és a szülőkre, nagyszülőkre, a gyer-mekekre, a nagycsaládosoakra, a

házasulandókra, és azokra is, akik elveszítették házastársukat.

Kovács Zsombor evangélikus lel-kész a Szentírásból, Szent Pál apos-tol kolosszeiekhez írt leveléből idézett, majd így folytatta: – A Bán-ságban létezik a szójárás, amelynek megfelelően a család szót a gyer-mekekre értik. Hány családot van, azaz hány gyermeked van – hang-zik gyakran a kérdés. És milyen szép ez a kifejezés, hiszen a szülők-nek ténylegesen annyi családjuk van, ahány gyermekük alapít majd felnőttként családot. A keresztény család alapja a hit, amit a szülő ad át a gyermeknek. Fontos tehát, hogy milyen példát mutatunk neki, mert később ő is akként cselekszik. Ferenc pápa mondta, hogy a csa-lád kovász, amely elősegíti egy em-beribb világ kialakulását. Egy másik alkalommal pedig így fogalmazott: a hit átadása csak „dialektusban” történhet, a család, az apa és az anya, a nagypapa és a nagymama szeretetnyelvével. A feladatokat az,

hogy átadjátok a hitet, de a szere-tet dialektusával otthonotokban, családotokban.

A családi körben, hittel megélt hétköznapiakról Demeter Enikő or-vosnő, tiszteletes asszony és Feren-czy Janka, a józsefvárosi katolikus nőszövetség vezetője vallott.

- A Biblia az élet alapvető dolgaira tanít, arra, ami igazán fontos, mint például a becsület, a tisztesség, a család, a munka, a közösség. Nincs olyan nehézség az életben, amit Isten segítségével ne lehetne le-győzni – fogalmazott dr. Demeter Enikő, majd hozzáfűzte: gyermek-ként tudta, hogy a szülei mindig imádkoztak érte és testvéreiért, és ez nagyon sokat jelentett a szá-mukra.

Ferenczy Janka családja a bán-sági anyanyelvi és vallási sokszínű-séget tükrözi: Janka néni katolikus, a férje református, gyermekeik házastársa ortodox, illetve evan-gélikus vallású. Mint mondotta, a családban az unokákkal magyarul, románul és németül imádkoznak és mindegyik vallásfelekezet temp-lomában otthon érzik magukat.

Az imadélután a jelen lévő lelki-pásztorok közös áldása zárta. Ezt követően Tasi Tibor, a református gyülekezet tagja egy családokért szóló imát, valamint Hankovszki Ilona: Isten tudta című versét olvas-ta fel. Végül ft. Szilvágyi Zsolt plébános szóbeli meghívót nyújtott át a Nők Ökumenikus Világimnapja helyi rendezvényére a józsefvárosi régi plébánia közösségi termébe március első csütörtökjére, azaz március 1-jére.

A találkozó a már megszokott módon, szeretetvendégséggel és kötetlen beszélgetéssel ért véget.

S.E.

Részletek Ferenc pápa nagyböjti üzenetéből

A Szentatya évről évre üzenetet intéz a katolikus hívekhez a nagyböjt kezdetén. Hagyományos nagyböjti üzenetének témája 2018-ban: „A gonoszság megsokasodása miatt sokakban kihűl a szeretet” (Mt 24,12).

Kedves Testvérek!
(...)

Ebben az évben is üzenettel szeretnék segíteni az egész Egyháznak, hogy örömben és igazságban élje meg ezt a kegyelmi időt. Az ihletet ehhez Jézus szavaiból merítem, ahogyan Máté evangéliumában olvasható: „A gonoszság megsokasodása miatt sokakban kihűl a szeretet” (24,12). (...)

A hamis próféták

Hallgassuk meg ezt a részt és tegyük fel a kérdést: milyen formákat öltenek a hamis próféták?

Olyanok, mint a „kígyóbüvölők”, vagyis kihasználják az emberi érzelmeket, hogy rabszolgájukká tegyék, és oda vigyék őket, ahova csak akarják. Isten hány és hány gyermekét büvölik el a pillanatnyi gyönyörök csábításai, amit boldogságnak hisznek! Hány férfi és nő él a pénz illúziójának varázsában, amely valójában a haszon vagy az aljas érdekek rabszolgáivá teszi őket! Hányan vannak, akik azt hiszik: elég, ha csak maguknak élnek, azután a magány áldozataivá válnak!

Azok a „sarlatánok” is hamis próféták, akik egyszerű és azonnali megoldásokat kínálnak a szenvedésekre, olyan gyógyírt, ami azonban teljesen hatástalannak bizonyul. Hány és hány fiatalnak kínálják hamis megoldásként a kábítószer, az „egyszer használatos” kapcsolatokat, a könnyű, de becstelen pénzszerezést! Hányan vannak, akiket hálójába vont a teljesen virtuális élet,

ahol a kapcsolatok könnyűnek és gyorsnak tűnnek, hogy azután drámaian megbizonyosodjon: nincsen semmi értelmük. Ezek a csalók, akik értéktelen dolgokat kínálnak, elveszik cserébe azt, ami sokkal értékesebb: a méltóságot, a szabadságot és a szeretetre való képességet. (...) Nem kell ezen csodálkozni: az öröög, aki „hazug és a hazugság atyja” (Jn 8,44) mindig jóként mutatja be a rosszat és igazként a hamisat, hogy összezavarja az ember szívét. Mindnyájunk számára feladat ezért szívünkben megvizsgálni, nem fenyegetnek-e ezeknek a hamis prófétáknak a hazugságai. Meg kell tanulnunk, hogy ne álljunk meg az azonnali, felszínes szinten, hanem ismerjük fel, mi hagy bennünk jó és tartós nyomot, mivel Istentől jön, és valóban a javunkra szolgál.

A hideg szív

Dante Alighieri úgy írja le a poklot, hogy a közepén derékig jégbe van fagyva a sátán, aki az elfojtott szeretet dermedt létkörében él. Tegyük fel tehát a kérdéseket: Hogyan hűlhet ki bennünk a szeretet?

Mik a jelei annak, hogy kialudni készül bennünk a lángja?

Ami elfojtja a szeretetet, az elsősorban a pénz iránti mohó vágy, „minden baj gyökere” (1Tim 6,10). Ezt követi az Isten elutasítása, amivel együtt jár a tőle jövő vigasz elhárítása is, amikor inkább a reménytelenséget választjuk, semmint Igéjének és szentségeinek vizsgálását. Mindez erőszakká válik azokkal szemben, akikre úgy tekintünk, mint fenyegetésre a magunk „bizonyosságai” szempontjából: a meg nem született gyerekekkel, az idős, beteg emberekkel, az átutazó vendéggel, az idegennel szemben, de azzal a felebarátunkkal szemben is, aki nem felel meg az elvárásainknak. (...)

Mit tegyünk?

(...)Ha több időt szánunk az imádságra, lehetőséget adunk a szívünknek, hogy felfedezze azokat a titkos hazugságokat, amelyekkel önmagunkat csapjuk be, hogy végre Istennél keressünk vigaszt. (...)

Az alamizsnázkodás gyakorlása által megszabadulhatunk a kapzsi-

ságtól és felfedezhetjük, hogy a másik ember a testvérünk: amim van, soha nem teljesen az enyém. Menyire szeretném, hogy az adakozás valódi életstílussá váljék mindenkiben! Bárcsak követnénk keresztyénekként az apostolok példáját, és meglátnánk a másokkal való osztás lehetőségében az Egyházban megélt közösség kézzelfogható tanúságtételét. (...) Minden adakozás alkalom számunkra, hogy részt vegyünk abban, ahogyan Isten gondját viseli gyermekeinek. Ha ma engem használ fel arra, hogy segítsen egy testvérem, hogyne gondoskodna az én szükségemről is legközelebb ő, akit senki nem múlhat felül nagylelkűségben?

Végül a böjt elveszi az erőt az erőszakkból, lefegyverez minket, je-

lentős alkalmat szolgáltat rá, hogy lélekben növekedjünk. Egyrészt lehetőségünk nyílik rá, hogy megértjük: mit tapasztalnak azok, akiknek a legszükségesebb dolgok is hiányoznak és ismerik a napi éhezésgyötrelmeit, másrészt kifejezésre juttatja lelkünk állapotát, amely Isten jóságára éhez, és Isten életére szomjazik. A böjt felráz, figyelmezbetebb tesz minket Isten és a felebarátaink iránt, felkelti akarataunkat, hogy engedelmeskedjünk Istennek, aki egyedül képes betölteni éhségünket.

Húsvét tüze

Főként az Egyház tagjait hívom, hogy lendülettel vágjanak neki a nagyböjt útjának, és támaszkodjanak az alamizsnára, a böjtre és az

imára. Ha olykor úgy tűnik is, hogy sok szívben kialszik a szeretet, soha nem huny ki Isten szívében! Ő mindig nyújt számunkra új alkalmakat, hogy újra elkezdhesünk szeretni.

Kiváló alkalom lesz idén is erre a „24 óra az Úrért” kezdeményezés, amely arra hív bennünket, hogy a kiengesztelődés szentségét a szentségimádás keretében ünnepeljük meg. 2018-ban ez március 9-ére, péntekre és március 10-ére, szombatra esik, a 130. zsoltár 4. verséből merítve ihletet: „nálad bocsánatot nyer a véték”. Minden egyházmegyében legalább egy templom nyitva fog maradni 24 órára folyamatosan, hogy alkalmat nyújtson a szentségimádásra és a szentségi gyónásra...

(Magyar Kurír)

A boldogabb családokért MKPK körlevél

150. A családi életre nevelés elsődleges színtere maga az élő család. A házasságra és a családi életre való felkészítés azonban nemcsak az egyházak feladata és egyik küldetése, hanem az államé is. Kíváncsok, hogy a családi életre nevelés az alap-, közép- és felsőfokú képzési rendszerekben egyaránt meghonosodjon. A család a társadalom alapsejtje, ezért az állami jogok is biztosítani kell a családi életre nevelés iskolai feltételrendszerét, és korlátokat kell állítani a média és az internet útján terjesztett erkölcsromboló és családpusztító műsorok elé.

151. Azok a törekvések, amelyek a házasság komolyságát, tartósságát és szilárdságát a jogi szabályozásban is biztosítani kívánják, nem jelentik az egyházi törvények átvételét az állami törvényhozásba. Ezek a családpoliti-

kai elvek az egész közösség elvárásait és érdekét szolgálják. Hiszen a család nem pusztán jogi, szociális és gazdasági egység, hanem olyan kulturális, etikai, szociális, szellemi és vallási értékeket hordoz, amelyek nélkülözhetetlenek a társadalom jólétéhez és fejlődéséhez. Ezért felszólítunk minden intézményt és jóakarátú embert, hogy támogassa ezeket a törekvéseket.

152. A gyermekeknek - születésük előtt és után - különleges védelemre és segítségre van joguk teljes értékű személyi fejlődésük érdekében. Ezért a társadalom által támogatást érdemel minden olyan családpolitikai elképzelés, amely a gyermekeknek a családban való nevelését és felnevelését célozza, és a gyermekek jogait és érdekeit biztosítja. Az örökbefogadásról olyan törvényeket kell alkotni, amelyek segítik a gyermekre vágyódó és a gyermeknevelésre alkalmas családokat azoknak a gyermekeknek a befogadásában, akik nélkülözik a gondoskodást. A gyermek és a szülők

kapcsolatában pedig a törvényeknek tiszteletben kell tartaniuk a szülők természetes jogait, köztük elsődleges jogukat a gyermekek nevelésére.

BEFEJEZÉS

153. Ahogy a II. Vatikáni zsinat meghirdette a szegények melletti kiállást, úgy szólítunk fel mindenkit a házasságok és a családok védelmezésére és erősítésére. Azért is, mert napjainkban ők sodródtak a leginkább válságos helyzetbe, ők tehát a mi korunk „szegényei”, de azért is, mert ők a legnagyobb kincsei a társadalomnak és az egyháznak: a család megújításával remélhetjük a megújulást korunk emberétől és társadalmától. II. János Pál szavai szerint „a család az egyház első és legfontosabb útja”, a társadalom emberiségének az alapja. Amikor a házasság és a család védelmében szeretnénk mozgósítani minden jóakarátú embert, elsősorban híveinket, akkor ezzel társadalmunk legigazibb javát kívánjuk szolgálni.

Magyar Katolikus Püspöki Konferencia, 1999 (részlet)

A család

A családot az Isten alapozta meg, oly módon, hogy megteremtette az első emberpárt, Ádámot és Évát. „És megáldotta őket Isten, és mondta: Növekedjete és sokasodjatok, és töltsétek be a földet” (Ter 1, 28). És a házasságból utódok, gyermekek, majd unokák származnak. Velük kiteljesül a család. Talán ezért is alakult ki ez a népies mondás: „az én kiscsaládom”, tehát gyermekem.

Az elején egy férfi és egy nő (házaspár) volt a családalapító, de fontosnak tartották az utódot, akkor is, ha nem minden feleség került áldott állapotba, mint ahogy hosszú ideig Sára sem, aki Ábrahám felesége volt.

Jézus a házasságot egyértelműen felbonthatatlannak mondja: „...a Teremtő kezdetben férfinak és nőnek teremtette őket, és azt mondta: Ezért a férfi elhagyja apját, anyját, a feleségéhez ragaszkodik, és egy test lesz a kettő. Most már többé nem két test, hanem csak egy. Amit tehát Isten egybekötött, azt ember ne válassza szét.” (Mt 19, 4-6)

Ami a gyermekáldást illeti, ott, ahol nem születet gyerek, hogy teljes legyen a család, megoldható örökbefogadás által is, hisz sajnos sok a kitesztott, eldobott gyermek.

Ám az Istentől áldott, igazi családban nemcsak a gyermek a fontos, a gondoskodás a meggyengült öregekre is kiterjed, „Fiam, gondod legyen atyádra öregségében és ne szomorítsd meg életében.” (Sir 3, 14)

Jól emlékszem, gyermekkorom-

ban nem volt beteg öregek részére elfekvő szanatórium, a család ápolta őket. Hogy én is „nagy-mama-gyerek voltam, mert anyám délután került haza a munkából, ám mire fölcseperedtem, a „kicsi Omi” esett ágynak, így én is segitettem anyámnak az ápolásban.

Az is szép szokás volt, hogy ünnepekkor a legidősebb anyánál gyűlt össze a család. Mi a dédinél, apám nagymamájánál voltunk, aki 92 éves koráig ült a fotelben kedvenc macskájával ölében, vagy regényt olvasott.

Később Terka mamához, anyám nevelőanyjához mentünk, aki finomságokkal teli asztallal várt. Végül anyámnál gyűlt össze a megfoghatkozott család, ő már csak

szeretetét ontotta ránk, hisz beteg volt.

De mit tesz az, akinek nincs már családja, hisz mindenkije meghalt? Ám így, keseregve eszébe jutnak Jézus szavai: „Ki az én anyám, és kik az én testvéreim? – Majd végignéznem a körülöttem ülőkön, csak ennyit mondott: Ezek az én anyám és testvéreim! Aki teljesíti mennyei Atyám akaratát, az mind testvérem, nővérem és anyám”. (Mk 3, 31-35)

Igen, így alakulna egyetlen igazi, végtelen családdá az emberiség, ha valamennyien teljesítenénk mennyei Atyánk akaratát, s ha megszűnne a gonoszság, öldöklés, háború, és csak szeretet uralná a világot.

Kató Gizella

Ziua Mondială a Bolnavului la hospice-ul Casa Milostivirii Divine din Timișoara – Cu prilejul Zilei Internaționale a Bolnavului, în Centrul de Îngrijire Paliativă Hospice „Casa Milostivirii Divine” din Timișoara cei prezenți, invitați și angajați ai centrului, au sărbătorit prin rugăciune și cântece.

În capelă Sr. Savia Lukačova, coordonatoarea centrului, a citit fragmente din mesajul Sf. Părinte Papa Francisc adresat credincioșilor de pretutindeni cu ocazia celei de-a XXVI-a Zi Mondiale a Bolnavului. Răspunzând întrebărilor adresate de către cei prezenți, Sr. Savia a prezentat instituția și activitatea desfășurată aici. Astfel, în Centrul de Îngrijire Paliativă Hospice „Casa Milostivirii Divine” sunt implicate în îngrijirea celor internați șase surori, iar echipa multidisciplinară, care pe lângă serviciile medicale și de nursing mai oferă și servicii sociale, consiliere socio-psihologică, atât pentru bolnav cât și pentru familia acestuia, este formată din 2 medici, 8 asistente medicale și 4 infirmiere. În prezent, în centru mai ajută și doi tineri voluntari din Germania. Celebrarea s-a încheiat cu o agapă comunitară. (S.E.)

Întâlnire regională a familiilor – Parohia Iosefin din Timișoara găzduiește în 17 martie

Întâlnirea regională a familiilor, în lb maghiară. Programul zilei se desfășoară între orele 9:30 și 18:00. Tematica zilei va fi prezentată de familia Mărgulescu din Târgu Mureș. (red)

Tinerii în Postul Mare – În 17 martie are loc o Zi de reculegere în Banatul Montan pentru tinerii în Postul Mare. Anul acesta, gazdă a acestei manifestări este parohia Slatina Timiș. Tinerii sunt invitați să petreacă o zi în comuniune, în rugăciune, să asculte prelegeri și să facă împreună Calea Sfintei Cruci. (red)

Pastorația familiilor – În 21-22 martie se desfășoară la Oradea Întâlnirea referenților și a colaboratorilor acestora pentru pastorația familiei din arhiepiscopia Alba Iulia și diecezele Satu Mare, Oradea, Timișoara. (red)

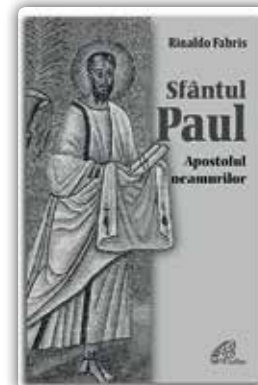
Pelerinaje – În acest an, pelerinajul diecezan la Catedrala „Sf. Gheorghe”, Domul din Timișoara, are loc în data de 14 aprilie. Este programată, de asemenea, o serie de pelerinaje la Maria Radna, prilejuite de cei 350 ani de prezență a icoanei miraculoase în Bazilica Maria Radna. Cea dintâi ocazie de sărbătorire va fi tocmai Hramul

Bazilicii Maria Radna, Bunavestire, în 9 aprilie. (red)

Ecumenism – La Gheorgheni va avea loc în 11 aprilie întâlnirea națională a cercurilor ecumenice de preoți. Întâlnirea reunește preoți de diferite confesiuni din diferite localități ale țării, oferind ocazia aprofundării raporturilor dintre participanți, în vederea unei întărite mărturii comune a lui Cristos în societatea de azi. (red)

C.E.R. – Sesiunea de primăvară a Conferinței Episcopilor din România se desfășoară în perioada 30 aprilie – 2 mai la Blaj. (red)

Noutăți editoriale – La editura Pauline din București a apărut biografia *Sfântul Paul, apostolul neamurilor*, scrisă de renumitul biblist italian Rinaldo Fabris. După cum spune însuși autorul în prefața cărții: „Acestă biografie a lui Paul se dorește a fi o invitație și un

stimulent în redescoperirea personalității și gândirii lui Paul.” Cartea apare în colecția „Măestrăii Spiritului”, are 232 de pagini și poate fi procurată la editura Pauline la prețul de 22 lei. (Sr. Ana Maria Bulai fsp)

„Familie“ – damals und heute

Eine Frage im Voraus: War Jesus von Nazareth ein „Familienmensch?“ Eindeutig: „Ja“! Wieso?

Einfach schon deswegen weil er 30 Jahre, von insgesamt 33 Jahren, in der Geborgenheit seiner Familie, mit Maria und Josef lebte. Da ist es nicht verwunderlich, wenn früher Maler die „Heilige Familie“ folgend darstellten: Maria, Josef und das Kind im trauten Heim; Maria am Spinnrad, Flachs spinnend; Josef als Zimmermann, Späne hobelnd; alle fleißig, fromm – also „gutbürgerlich“!! Die Welt scheint total in Ordnung.

Ich meine, ja vermute: Die Maler haben wohl in solche Bilder das hineingemalt, was sie sich selber unter „Familie“ vorstellten.

Anders gesagt: Ihre eigenen Sehnsüchte, Ideale und Wünsche von einem „heilen“ Familienleben. Romantik pur?!...

Dass solch ein „Idealbild“ ein „Vorbild“ für jede Familie – damals und heute sein könnte, wird wohl niemand bezweifeln.

Als Neupriester, vor mehr als 50 Jahren, hat mein Heimatpfarrer in Neuarad, Dr. Anton Schuler, in seinem Brautunterricht folgende Verse gedichtet:

„Wo jeder Mensch ein Josef ist,
Maria jedes Weib.
Und jedes Kind, wie Jesus Christ,
gedeiht an Seel' und Leib.
Da ist – fürwahr, o glaubt mir dies:
Die Erde schon ein Paradies“!

Diese Verse haben sich mir eingeprägt, weil ich – 1962 – den „Brautunterricht“ – 2-teilig, ins Rumänische übersetzte. Das war damals ein Anliegen meines Heimatpfarrers, der bis ins hohe Alter, von über 90 Jahren, segensreich wirkte.

Damals, ja auch heute noch sage ich mir: Man darf doch wohl von „Idealen“, auch von „heilen“ Familien träumen?! Oder?...

Später fand ich Bücher mit dem Titel: „Trautes Heim – Glück allein“??

... Freilich, zwei Fragezeichen gleich nachgereicht!

Auch die „Heilige Familie von Nazareth“, zwar vorbildlich in ihrem Familienleben, hat Freud und Leid, Erfolg und Enttäuschung erlebt – kein Paradieses-Zustand!!...

Biblisch belegt ist dies z.B. in der Erzählung vom 12-jäh-

rigen Jesus im Tempel. (Lk. 2,41-52)

Da wird berichtet, dass seine Eltern Jesus mitten unter den Lehrern wieder fanden und „staunten“. Sie, Maria – seine Mutter aber fragte: „Kind, warum hast du uns das angetan?“ Wort-

wörtlich sagte Maria: ... „Dein Vater und ich haben dich mit Schmerzen gesucht“. (V. 48)

Da finden sich doch manche Eltern in ihren Rollen, als Erzieher wieder, wenn ihr bzw. ihre Kinder flügge werden und selbstbewusst ihre eigenen Wege gehen!?

Dennoch sind und bleiben Kinder das Herzstück einer Familie.

Man kann wohl sagen: Kinder haben schon mehr Ehen gerettet, als ganze Generationen von Eheberatern und Therapeuten.

Hier ein Versuch: Erwachsene – Kinder und ihre Beziehung gegenüber zu stellen:

- **Erwachsene** bemühen sich in ihrem Dasein abzusichern, werden dabei leicht eng, rücksichtslos, selbstsüchtig und hart.

- **Kinder** dagegen sind offen, arglos und kennen (noch nicht!) die Ab- und Selbstsicherung der Erwachsenen.

- **Erwachsene** betrachten Ereignisse und Dinge im Leben unter dem Gesichtspunkt des Nutzens, der kühlen Berechnung, oft mit Hintergedanken und Nebensabsichten.

- **Das Kind** hingegen sagt direkt, was es denkt, zeigt offen, was es empfindet; es ist dabei einfach und unkompliziert.

- **Der Erwachsene** steht sich oft selbst im Weg, tut sich schwerer den Weg zum Anderen zu finden.

- **Kinder**, noch nicht „verzogen“ sind da anders: vertrauensvoll, mutig, absichtslos und oft aufrichtiger als viele Erwachsene.

Für Jesus – so dürfen wir wohl folgern – ist „kindliches Vertrauen“ des Kindes die „Gläubigkeit“, die er uns in unserer Gotteszugehörigkeit zum Vater im Himmel wie einen Spiegel vor Augen führt.

Er sagt: „Werdet wie die Kinder“ = kindliche Gläubigkeit!

Msgr. Andreas Straub, Bayreuth

Noi, tinerii, credem în splendoarea realității familiei creștine, acum și-n viitor

Pentru că suntem creștini:

Noi credem în Planul lui Dumnezeu de Iubire.

Familia și Căsătoria: sunt opera lui Dumnezeu, formată din bărbat și femeie;

- comunitate de viață și iubire;
- comunitate născătoare de viață;

Noi credem că Familia creștină este sfințită de Cristos:

- prin Sacramentul Căsătoriei
- prin Harul revărsat prin Sacrament;
- prin Prezența Sa în mijlocul ei!

Noi credem că Familia este - Prima școală în viața copilului;

Familia este creată pentru a deveni Biserică familială;

- Sanctuar al iubirii creștine;
- Sanctuar de credință;
- Comunitate în rugăciune;

Noi credem că Familia este locul unde se află în joc destinul omului,

al omenirii și al Bisericii, că soții sunt chemați să devină colaboratori în perpetuarea Cununii Creației Sale!

Noi credem în Iubirea și Dăruirea totală a lui Cristos pentru Biserică, Mireasa Lui, de aceea credem că și noi putem să-L imităm!

Noi credem în unitatea familiei creștine, pentru că noi credem că Isus își ține promisiunea prezenței în mijlocul a doi sau trei, iar Unitatea este Opera Lui!

NOI CREDEM ÎN MĂREȚIA BISERICII FAMILIALE INSTITUITĂ DE ÎNVĂȚĂTORUL ȘI DOMNUL NOSTRU PREZENT ÎN MIJLOCUL EI!

Papa Francisc la ziua Mondială a Tinerilor, 2018 li s-a adresat cu cuvintele Îngerului Gabriel, la Buna-vestire : „Nu te teme, Marie, căci

ai aflat Har la Dumnezeu...”, încurajându-i să nu se teamă în fața alegerii vocației personale!

Acest CREZ în măreția Bisericii familiale este alcătuit din răspunsurile și viziunile tinerilor noștri pe baza Apostolatului Papei Paul al VI-lea, Sf. Papă Ioan Paul al II-lea, în vederea ameliorării Crizei actuale a familiei. Secularizarea și desacralizarea, criza credinței stă la baza tuturor crizelor! Tinerii nu și-au pierdut speranța; ei cred și speră că ceea ce a întemeiat Domnul Veșnic al Iubirii, nu piere prin voința oamenilor.

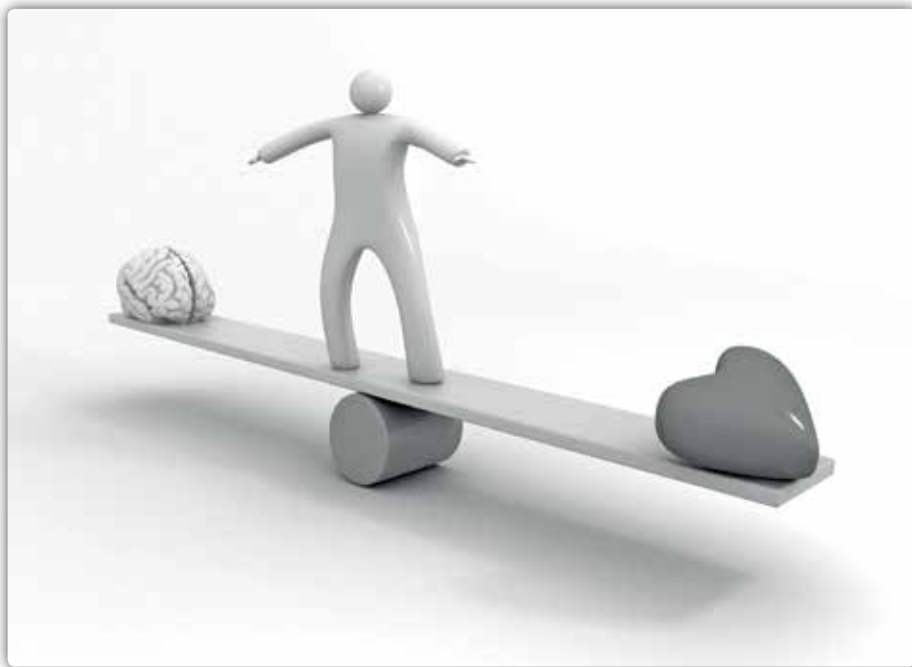
„Ceea ce Dumnezeu a împreunat, omul să nu despartă!” Chiar dacă experiența din casa lor a fost una dificilă, unii trăind în familii destrămate, ei își propun ca familia pe care o vor întemeia să fie una bazată pe iubire și pe principiile creștine de indisolubilitate. Considerăm acest mesaj ca fiind și pentru noi, pentru părinți și bunici, să nu ne temem să le descoperim Voința lui Dumnezeu vis a vis de formarea Familiei creștine. Este un apel și pentru preoți și profesori, pentru școală, de asemenea! Biserica în calitatea ei de Mireasă a lui Cristos, învață tinerii să cunoască și să imite relația dintre Cristos și Biserică!

Pentru acest moment al căsătoriei lor, ne-am propus să ne rugăm împreună, punând în Voința Domnului alegerea și pregătirea persoanei potrivite pentru întemeierea familiei creștine!

Prof. Elena Ștefănescu

Inimile - comunicatori puternici

„Adevărata inteligență este cea a inimii. Ea nu e intelectuală, este emoțională. Nu seamănă cu gândirea, seamănă cu simțirea. Ea nu este logică, este iubire” Osho

În epoca vechii civilizații, grecii, babilonienii, mesopotamienii susțineau că inima este centrul înțelepciunii, locul din care se nasc toate sentimentele și gândurile. Între anii 1960-1970 John și Beatrice Lacey de la Institutul de Cercetare Fels au descoperit că ori de câte ori creierul trimite semnale inimii, aceasta nu se supune în mod automat; creierul însă se supune tuturor instrucțiunilor trimise de inimă.

Cercetările întreprinse de către Institutul american HearthMath au evidențiat faptul că inima comunică în patru moduri cu creierul nostru: neurologic (prin intermediul impulsurilor nervoase), biochimic (prin hormoni și neurotransmițători), biofizic (prin intermediul valurilor de presiune) și energetic (prin interacțiuni electromagnetice). În anul 1991, medicul neurocardiolog J. Andrew Armour (Boulder Creek, California) a demonstrat că inima deține un sistem nervos propriu și conține neurotransmițători, o rețea de 40.000 de neuroni și unele tipuri de proteine asemănătoare acelor din creierul conștient. În timp, după numeroase controverse și cercetări amănunțite, s-a dovedit că denumirea de „creier al inimii” nu reprezintă doar o metaforă, așa cum au perceput-o scepticii, ci, este purul adevăr.

Circuitul foarte elaborat al inimii îi permite să acționeze în manieră distinctă față de creierul propriu-zis, putând să învețe să își amintească și chiar să simtă.

Una din cele mai importante descoperiri făcute de cercetători în corelație cu creierul inimii, creier pe care aceștia îl numesc inima inteligentă, este că, „dacă ne schimbăm în mod intenționat starea emoțională prin tehnici de concentrare asupra inimii, modificăm transmiterea de date de la inima spre creier.” Asta înseamnă că în momentul în care oamenii trec prin stări pozitive sincere, în timpul cărora ritmul inimii devine mai coerent, schimbul de informații dintre inimă și creier poate modifica funcțiile corticale și chiar influențează performanțele.

Atunci când suntem furioși, frustrați se creează inhibiția corticală care afectează claritatea gândirii, coordonarea, mișcarea. Schimbând starea

cu una pozitivă, creierul primește semnalul de schimbare trimițând semnale de acțiune specifice. (...)

Diferența de putere între câmpul electromagnetic al inimii și cel al creierului ne ajută să înțelegem importanța sentimentelor noastre, a iubirii, a recunoștinței și a oricărui trăiri pozitive!

Dacă suntem furioși timp de cinci minute, sistemul imunitar are nevoie de șase ore pentru a recupera puterea pierdută.

Dacă trăim cinci minute de compasiune și apreciere, imunitatea se îmbunătățește cu 41 la sută.

Autoanaliza negativității și revenirea la adevărul inimii noastre, o rugăciune repetată, o amintire plăcută, apelul la gânduri bune, de speranță, de bucurie, de bine pentru tot ce ne înconjoară, ne ridică vibrațional treptat până când vom simți că suntem din nou în armonie cu inima noastră.

psih. dr. Irina Vastag

Familia dezorganizată

- familia în criză, datorită unor cauze ce determină absența temporară sau permanentă a unui părinte;
- familia de tip „cămin gol”; în cadrul acestui tip de familie partenerii trăiesc împreună, dar nu comunică și nu există un suport emoțional comun.

Familia dezmembrată/ monoparentală

Familia monoparentală reprezintă o familie în care copilul/copiii sunt crescuți și educați de un singur părinte. Monoparentalitatea poate fi generată de: separarea părinților, abandonarea familiei de către unul dintre părinți, deces, divorț, prin adopția realizată de o singură persoană, fie prin nașterea „neasteptată” a unui copil dintr-o relație liberă, consensuală în afara căsătoriei – acest lucru se întâmplă în special, atunci când părinții sunt adolescenți. În viziunea autorului Marian Preda, „Familia monoparentală ocupă primul loc în ierarhia grupurilor defavorizate, alături de familiile cu mulți copii, copiii instituționalizați și în mod special cei care părăsesc centrele de plasament la vârsta de 18 ani, o parte din populația de rromi, etc. Autorul consideră că aceste grupuri defavorizate afectate de tranziție - au fost ignorate parțial sau uneori complet de către stat. Aceste grupuri nu își pot susține și promova interesele în mod organizat, instituționalizat, sunt marginalizate, dezavantajate, excluse de la drepturi și participare culturală”.

Familia este un grup de persoane legate între ele prin căsătorie sau rudenie. Ea este formată din soți și copiii lor, părinții soților, precum și din alte persoane cu care se află într-o relație de rudenie. (Filipescu I., 1996)

Din punct de vedere moral-creștin, familia este o instituție de origine divină stabilită de creație. Ea este formată prin încheierea căsătoriei ale cărei principale caracteristici sunt

unitatea și indisolubilitatea. Fiind instituția lui Dumnezeu, familia are un caracter sacru, acest caracter este evidențiat prin următoarele caracteristici: iubirea desăvârșită, uniunea și egalitatea membrilor acesteia.

Tipuri de familii dezorganizate:

- familia incomplet unită sau nelegitimă;
- familia dezmembrată, monoparentală;

Oana Lavinia Filip,
Asistent social

Săptămâna căsătoriei 2018

Parohia romano-catolică Iosefin Timișoara

De peste 20 de ani, în multe locuri din lume, în perioada 11-18 februarie se sărbătorește „Săptămâna Căsătoriei”.

Mesajul pe care Săptămâna Căsătoriei dorește să îl transmită despre căsătorie este că aceasta e mult mai mult decât o promisiune sau un angajament între un bărbat și o femeie și mai mult decât un document semnat de cei doi. Căsătoria este o instituție creată de Dumnezeu, prin care un bărbat și o femeie devin o singură entitate inseparabilă, un întreg format din două părți, care

prin existența sa asigură continuitatea și echilibrul omenirii.

Timișoara, deja în al doilea an consecutiv, s-a alăturat acestei mișcări de promovare a valorilor creștine și a căsătoriei.

Grupul familiilor maghiare din parohia romano-catolică Iosefin, sub coordonarea preotului paroh Szilvagy Zsolt, au organizat un ciclu de evenimente menite să atragă atenția asupra importanței și frumuseții căsătoriei într-o lume în care instituția căsniciei este supusă unor serioase presiuni.

Pe data de 11 februarie, duminică, peste 50 de familii au participat la liturghia în limba maghiară, eveniment care a marcat începutul Săptămânii Căsătoriei. La sfârșitul liturghiei, fiecare familie a avut parte de o binecuvantare din partea preoților și au primit ca amintire o diplomă și un citat celebru alături de un fir de floare. Seara zilei de duminică a fost încununată de o întrunire a familiilor. Tema centrală a fost „Căsătoria”. La acest eveniment a fost invitată familia Píklor, familie cu patru copii, din Curțici-județul Arad, care au dat mărturie despre ce înseamnă să duci o viață creștină într-o lume egocentrică.

Măști, 12 februarie, familiile s-au întrunit pentru a participa la o seară de joc și bună dispoziție alături de copii. La finalul serii, soțiile au pregătit o surpriză soților. Aceștia au avut posibilitatea de a participa la o seară de karting, o seară în care, după spusele lor au uitat de grijile de zi cu zi și s-au bucurat ca niște copii.

Pe data de 14 februarie, la invitația fraților reformați, grupul familiilor din parohia Iosefin au avut parte de o prezentare deosebită a pastorului Victor István, tată a 17 copii și care trăiește în căsătorie de mai bine de 61 de ani.

Sâmbătă, copiii din cadrul parohiei au participat la o serie de activități care au subliniat importanța căsătoriei și a familiei, s-au jucat și au pregătit prăjituri.

Ciclul evenimentelor s-a încheiat duminică, 18 februarie cu o liturghie urmată de un prânz festiv la care au participat familiile din parohie.

Miriana Androvici

Întâlnirea Familiilor la Reșița

La întâlnirea în grupuri mici, participanții au putut pune în comun ce fac ei ca să-și ferească copiii de efectele nocive ale mass-media și ale instrumentelor electronice, și ce pot face pentru a folosi invențiile științei spre binele omului și al societății. Ne-am putut bucura văzând că părinții participanți reușesc să aibă controlul necesar asupra internetului, aplică filtrele necesare, cu experiența și autoritatea lor părintească îi ajută pe copii să-și gospodărească bine timpul.

Dacă copiii cresc de mici cu idei clare, puse în practică, le este mai ușor când devin adolescenți să fie „nu frunză, ci vânt”, adică să-i ajute și pe colegii lor la școală să adopte o conduită potrivită.

Programul s-a încheiat cu Sfânta liturghie concelebrată.

Prezentăm, în cele ce urmează, un text al prof. Petru Hațegan, referitor la familie în societatea de astăzi.

Pal Iosif Csaba

Familia și capitalul social în societatea cunoașterii

O societate bazată pe cunoaștere, în care capitalul social îl reprezintă capitalul uman - oamenii - cu un grad de cunoștințe de specialitate și generale de învidiat, cu un procent crescut al celor instruiți, presupune o familie încurajată și protejată.

Astăzi, însă, mai mult ca nicio dată, instituția familiei și a căsă-

toriei trec prin momente extrem de dificile. Sub diverse forme ale înțelegerii libertății și mai ales ale răstălmăcirii semnificației termenilor, ne întâlnim cu o diversitate de transformări care se îndepărtează considerabil de trecutul recent și atentează vehement la temeiul creației, la adevărul despre relația dintre soț și soție, transmiterea vieții, educația copiilor și înlesnirea căii înspre societatea cunoașterii și a capitalului social. Ori ne aducem aminte că sora Lucia dos Santos, în 1981, cu ocazia fondării Institutului Ioan Paul al II-lea din Roma, dedicat studiilor pe tema căsătoriei și a familiei, scria: „bătălia finală dintre Dumnezeu și împărăția satanei va fi pentru căsătorie și familie. Nu vă fie

teamă”, a adăugat ea, „căci oricine lucrează pentru sfințenia căsătoriei și a familiei va avea mereu de suferit și se va lovi de tot felul de împotriviri, căci familia este chestiunea decisivă”, dar cu multă speranță, sora Lucia încheia: „dar Ea îi va zdrobi capul”. Astfel, sora Lucia lega de devoțiunea la Inima Neprihănită a Mariei lupta pentru apărarea familiei și a căsătoriei - a uniunii liber consimțite între un bărbat și o femeie - de orice rău, dar și victoria asupra asalturilor satanei.¹

Societatea care permite, înlesnește și sprijină educarea membrilor săi, care sprijină și încurajează familia, reprezintă societatea care

¹ Actualitatea creștină nr. 10/2017/anulXXVIII / serie nouă, p. 10

beneficiază de cea mai importantă resursă posibilă, de o valoare denumită capital uman, capital social, și, înclinăm să credem, reprezintă o societate care se bazează pe cunoaștere.

În condițiile în care o educație de calitate, accesibilă tuturor, relaționarea, reciprocitatea și încrederea, vor crea cadrul propice dezvoltării, iar tradiția culturală și circumstanțele obiective: condițiile politice, economice, ecologice și condițiile de viață, nu vor fi vitrege, familia - în funcție de nivelul de educație și inteligență al părinților (în special al mamei), mai importante decât un eventual statut economic mai modest, precum și determinarea pentru creșterea copiilor (se consideră că în situațiile în care părinții au rămas împreună, elevii vor avea o educație mai bună) - va reprezenta în bună măsură crearea fundamentelor unei societăți bazate pe cunoaștere.

Admițând nevoia noastră avidă de predictibilitate, și nevoia de a o satisface pentru a rămâne în echilibrul psiho-fizic, căutăm viziunea unui viitor mai bun, mai prosper, pentru care trecutul, perceput drept tradiție sau cultură, justifică prezentul, și, cunoscut, înțeles, conștientizat, asumat, justifică aspirația către un viitor în care bunăstarea nu va fi doar un privilegiu izolat sau confiscat.

Sprijinită de continuitatea și rezultatele cunoașterii și religiozității, nădăjduim că „uniunea liber consimțită” nu va solicita act de despărțire sau eliberare (cel puțin nu atât de des), ci va dăinui indisolubilă și deschisă aniversărilor cu bucurie a făgăduinței și fidelității, virtuții virtuților, cununiilor de aur sau diamant..., va justifica și alimenta, genera și consolida, conceptul de capital social al societății cunoașterii.

Petru Hațegan

Părinții Sfintei Tereza de Lisieux: însoțitorii noștri pe calea vieții

Motto: „Dumnezeu mi-a dăruit părinți mai demni să trăiască în cer decât pe pământ. Am avut fericirea să am părinți fără egal.” Tereza de Lisieux

Pe deplin angajați în viața de zi cu zi, dar privind mereu la Cer

Zélie și Louis munceau din greu. El era de profesie bijutier-ceasornicar. Ea lucra dantela cunoscută ca „point d'Alençon”, o dantelă pe cât de frumoasă, pe atât de migăloasă, executată cu acul. Atelierul lui Zélie s-a bucurat de un succes atât de mare, încât Louis a vândut propriul atelier de ceasuri, ca să poată să se ocupe de afacerea înfloritoare. Numai că întotdeauna succesul își cere prețul.

Soții Martin au avut nouă copii, dintre care cinci au supraviețuit. Au fost angajați pe deplin în viața de

zi cu zi, în afaceri, în viața socială și eclezială. Dar în același timp, privirea lor era orientată constant spre Cer. Louis repeta adesea: „Oh! Patria mea! Patria mea! Cât e de frumoasă Patria mea!” Iar Zélie: „Oh! Patria! Patria! Cerul...!”. Se întorceau spre cer chiar și în cursul conflictelor obișnuite.

Copleșiți de responsabilități și totuși stăruitori în rugăciune

Deși nici Zélie, nici Louis nu aveau timp, fiecare era constant în rugăciune, în viața contemplativă, în viața de rugăciune în familie, în viața liturgică a Bisericii și împreună, în familia lor. Soțul și soția urmăreau un program strict. Mergeau în fiecare dimineață la Sfânta Liturghie de la ora 5.30, fiindcă - spuneau ei - e singura la care pot participa cei săraci și cei care lucrează. În fiecare dimineață și seară se rugau cu toată familia.

În fața necazurilor, încrezându-se în Dumnezeu

Prin multe dureri și încercări prin care le-a fost dat să treacă, Louis și Zélie au continuat să creadă în iubirea pe care Dumnezeu o poartă personal fiecăruia dintre ei și copiilor lor, în parte. În șase ani au pierdut 4 copii, trei nou-născuți și o fetiță, Marie-Helene, la vârsta de cinci ani.

Iubindu-L pe Cristos în cei săraci, făcând dreptate și caritate

Deși aveau de întreținut o familie numeroasă, Zélie și Louis dăruiau cu generozitate energie și bani celor săraci și Bisericii, militau pentru dreptate și caritate în societate. Când ieșea din casă, Louis avea întotdeauna mărunțiș la el pentru săraci. Dacă întâlnea pe cineva care băuse, îl ajuta să ajungă acasă.

Să ne supunem cu totul Lui Dumnezeu

După ce au dus o viață eroică, Louis și Zélie au avut de îndurat boli lungi și necruțătoare, iar în cazul lui Zélie, moartea prematură. Ea a murit de cancer la sân la vârsta de 46 ani, pe când Tereza, fiica cea mai mică, nu avea decât 4 ani. La aflarea diagnosticului, a avut puterea să scrie: „Așadar, să lăsăm totul în mâna Domnului. El știe mai bine decât noi ce anume e bine pentru noi. El rănește și tot El vindecă.”

Mai târziu, Louis a dezvoltat o demență și a fost internat în azilul de boli mintale *Bon Sauveur* din Caen, timp de trei ani. „Sfântul Patriarh” era înmatriculat cu nr. 14449. A acceptat și această încercare cu generozitate și a adus mulți alți bolnavi înapoi spre Dumnezeu

Ei au fost beatificați la 19 octombrie 2008, în basilica din Lisieux (Franța). Louis și Zélie sunt al doilea cuplu soț-soție din istorie care au fost beatificați.

lumea.catholica.ro

Papa Francisc: Rugăciune către Sfânta Familie

Isuse, Marie și Iosife,
spre voi, Sfântă Familie din Nazaret,
astăzi, ne îndreptăm privirea
cu admirație și încredință;
în voi contemplăm
frumusețea comuniunii în iubirea adevărată;
vouă vă recomandăm toate familiile noastre,
pentru ca să se reînnoiască în ele minunățiile harului.

Sfântă Familie din Nazaret,
școală atrăgătoare a sfintei Evanghelii:
învață-ne să imităm virtuțile tale
cu o disciplină spirituală înțeleaptă,
dă-ne privirea limpede
care știe să recunoască opera Providenței
în realitățile zilnice ale vieții.

Sfântă Familie din Nazaret,
păstrătoare fidelă a misterului mântuirii:
fă să renască în noi stima tăcerii,
fă familiile noastre cenacole de rugăciune
și transformă-le în mici Biserici domestice,
reînnoiește dorința sfințeniei,
susține truda nobilă a muncii, a educației,
a ascultării, a înțelegerii reciproce și a iertării.

Sfântă Familie din Nazaret,
retrezește în societatea noastră conștiința
caracterului sacru și inviolabil al familiei,
bun inestimabil și de neînlocuit.

Fiecare familie să fie locuință primitoare de bunătate și de pace
pentru copii și pentru bătrâni,
pentru cel care este bolnav și singur,
pentru cel care este sărac și nevoiaș.

Isuse, Marie și Iosife,
pe voi cu încredere vă rugăm, vouă cu bucurie ne încredințăm.

Franciscus

(traducere de pr. Mihai Pătrașcu)

